

Nykyinen Tilanne Ja Sen Asettamat Tehtävät

MAAILMASSA vallitsee tällä kertaa ankaran talouspula mitä historia tuntee. Milloinkaan ennen eivät talouspulat ole olleet luonteeltaan niin kansainvälisiä kuin nykyinen talouspula. Se on laajakantoisempi ja kauemmin kestävä kuin mikään edellinen lamaannuskausi, ollen se luonteeltaan varsin erilainen edeltäjistään. Se kalvaa vallitsevan yhteiskuntajärjestelmän perustuksia jokaisella maailman kolkalla. Sen yhteiskuntataloudellinen vaikutus on tuntuvasi kuin minkään edellisen pulakauden. Se on saattanut yhteiskunnallisen elämän tasapainoltaan pois enemmän kuin mikään talouselämän lamaannus tähän saakka. Luonnollista on että mitä monimutkaisemmaksi talousjärjestelmä kehittyy, niin sen alttiimpi se on tasapainonsa menettämiselle.

Miljoonia — kymmeniä miljoonia — palkkatyöläisiä on vakituksessa työttömien armeijassa tänäpäivänä, kun samalla ajalla omistavan luokan rikkaudet ovat suuremmat kuin milloinkaan ennen. Luokkavastakohtat ovat räikeämmät kuin ennen ja ovat yhä räikeimmiksi muuttumassa. Tasapainoa ei ole enään, joten seurauksena ovat romahdukset — talouselämä pottee tautia, joka ei ole poistettavissa luokkayhteiskunnan aikana. Kaikissa maissa on suuret joukot työttömiä työläisiä; miljoonia työskentelee osa-ajalla ja alennetuilla palkoilla. Työväenluokan osuus tuotettuihin arvoihin nähden yhä vähenee, riistäjäluokan osuus vastaavassa määrässä lisääntyy.

Jatkuvaa lamaantumista tapahtunut.

Nykyisen lamaannuskauden oireet alkoivat varsinaisemmin tuntua vuoden 1929 lokakuussa, jolloin osakemarkkinoilla tapahtui tuntuvin romahdus mitä tunnetaan. Sen jälkeen on maailman talouselämässä ollut huomattavissa jatkuvaa laskua, lamaannusta, jonkalaista ei ole ennen tunnettu. Kuukausi kuukaudelta on talouspula yhä kärjistynyt viimeisen 22 kuukauden aikana. Jo viime vuotena oli talouselämä perin lamaantunut, mutta tänä vuotena on se lamaantunut vieläkin huomattavammin ja laskua tapahtuu edelleenkin. Toistaiseksi ei näy merkkejä talouselämän vilkastumisesta; päinvastoin vain merkkejä yhä tuntuammasta lamaantumisesta.

Herää kysymys: Kuinka kauan tulee tilanne olemaan tämänlainen?

Se on kysymys joka tällä kertaa on ehkä jokaisen työläisen huulilla. Se on kysymys joka merkitsee elämää tai kuolemaa sen luokan jä-

senille, joka on luonut kaiken sen mitä maailmassa ihmisen luomaa näemme. Näinollen, on asianmukaista tehdä havaintoja siitä, josko vilkastumista, josko nousua maailman talouselämässä voi tapahtua läheisessä tulevaisuudessa.

Yhdysvalloissa on ollut lukuisia niisanottoja teollisuus- ja liikepanikkeja; niitä lasketaan olleen viisitoista vuoden 1879 jälkeen, nimittäin sellaisia, joissa tuotannollinen elämä on laskeutunut huomattavasti alapuolelle normaalin. Talouselämän tuntijat ovat laskeneet niiden kestäneen noin 18 kuukautta keskimäärin, jonka jälkeen on aina ollut havaittavissa hiljaista nousua, elpymistä. Alhaisin tuotantoaste on siivutettu, teollisuustuotanto on jälkeen alkanut nousta. Katsottuna edellisiin lamaannuskausiin, pitäisi ilmaantua jo nyt elpymisen merkkejä, mutta, kuten edellä jo mainittu, niitä ei ole; päinvastoin synkempi tulevaisuus on edessämme. Tämä vallitseva talouspula on erilainen edeltäjistään; elämme toisenlaisessa yhteiskunnallisessa tilanteessa kuin ennenmin.

Vallitseva talouspula eroaa entisistä.

Jokaisen edellisen pulakauden jälkeen on ollut teollisuuselämän vilkastumisen mahdollisuuksia siitä syystä, että kapitalistiselle tuotanto- ja jakojärjestelmälle on ollut tilaisuuksia tunkeutua yhä uusille aloille, tilaisuuksia kohottaa ja kehittää kapitalistista tuotantoa ja jakoa niissä maissa, joissa vielä on vallinnut pientuotanto. Siten on tapahtunut jokaisen lamaannuksen jälkeen tähän saakka. Suuret tavaravarastot — työläisiltä anastetut rikkaudet — on saatu tyhjennetyiksi teollisuusmaista niihin maihin, joissa ei ole ollut varsinaisesti vielä suurtuotantoa. Mutta maapallolla ovat rajansa; maailmamme on kutistunut pienemmäksi kuin ennenmin.

Teollisuusmaita on yhä enemmän. Niissä kaikissa valmistetaan enemmän tuotteita kuin mitä niiden maiden asukkaat kykenevät ostamaan takaisin — kuluttamaan. Kapitalistisen talousjärjestelmän mahdollisuudet nousta, kohota vähitellen, supistuvat; maailma käy liian pieneksi. Koneteollisuuden nopea kehittyminen kaikissa maailman maissa supistaa vanhempien teollisuusmaiden ulkomaisen kaupan ja ulkomaisen kaupan supistuminen tarkoittaa rappeutumista, lahoamista ja vihdoin kuolemaa järjestelmälle, jonka elinehtona on tavarain myynti, kaupan teko voittoa varten.

Täten tavaramarkkinat täyttyvät; tuotteita kun ei saada kaupaksi. Pieni omistava luokka, vaikkakin se yrittää kuluttaa ja mässäätä par-

haimman jälkeen, ei voi kuluttaa kyllin nopeasti kaikkia niitä arvoja, joita työväenluokka luo mutta ei saa omakseen. Markkinoita ei ole, tavaravarastot ovat täynnä, työttömien armeijassa on lisääntyviä miljoonia; siinä on kuvaus riistäjäin hallitsemasta yhteiskunnasta. Sikäli kuin työläiset kykenevät luomaan yhä enemmän arvoja, saadessaan yhä pienemmän osuuden, sitä pikemmin täyttyvät tavaravarastot, jonka seurauksena on tuotannon seisauttaminen kunnes tavarat ovat kulutetut. Mutta työläiset eivät tuota ainostaan yhtä paljon kuin ennen; he tuottavat enemmän kuin milloinkaan ennen.

Maailman tuotannollinen elämä kohonnut huimaavasti.

Tohtori Julius Klein, Yhdysvaltain kauppapartamentin apulaissihteeri, puhuessaan New Yorkin kaupungissa syyskuussa, vuotena 1930, sanoi: "Vuoden 1924 jälkeen on maailman väkiluku kasvanut kymmenellä prosentilla, kun samalla ajalla maailman raaka-aine- ja ruokatavarain tuotanto on lisääntynyt 24:llä prosentilla. Samalla ajalla on tehdasteollisuuden tuotanto Yhdysvalloissa lisääntynyt 24:llä prosentilla ja Europassa 31:llä prosentilla." Toisin sanoen, perhe on lisääntynyt kymmenellä prosentilla, mutta tuotteet perheelle ovat lisääntyneet 24:llä prosentilla.

Kuitenkin täytyy ottaa huomioon se seikka, ettei väkiluvun lisäys merkitse sitä että työläisten, tuotannossa työskentelevien, lukumäärä olisi samassa suhteessa lisääntynyt. Jo viime vuotena oli eri maiden työttömien armeijoissa miljoonia työläisiä ja kymmeniä miljoonia työskenteli osa-ajalla, joten tuotantoteho on kohonnut huimaavasti, ottaen huomioon että pieni osa maapallon asukasluvusta varsinaisesti osallistuu valmistajien tuottamiseen. Yleismaailmallisia tilastoja ei tietääksemme ole osoittamaan kuinka paljon työläisiä on nyt teollisuudessa ja kuinka paljon oli vuotena 1920, mutta tilastoja löydämme Yhdysvalloista, jotka varsin selvästi osoittavat kehityskulun suuntaa.

Yksi työläinen vuotena 1925 tuotti koneiden avulla yhtä paljon kuin 3.1 työläistä vuotena 1914 Yhdysvalloissa. Teollisuustyöläisten lukumäärä lisääntyi kolmella prosentilla vuosien 1919 ja 1927 välillä — kahdeksassa vuodessa — mutta tuotanto lisääntyi samalla ajalla 50:llä prosentilla. Tämän maan suuremmissa teollisuusyksiköissä työskentelee huomattavasti vähemmän työläisiä kuin kymmenen vuotta sitten, mutta tuotanto työläistä kohti on kuitenkin nyt paljon suurempi.

Yllämainitut tilastot osoittavat selvästi sen seikan että maailman työläisten tuotantokykyisyys on lisääntynyt huimaavalla vauhdilla jonkun vuoden kuluessa. Työläisten tuottavaisuus Yhdysvalloissa on lisääntynyt äärettömän nopeasti maailmansodan jälkeen. Teollisuuden

mekanisoituminen on kulkenut eteenpäin harppa-askelin; vauhti on kiihtynyt kiihtymistään. Koneita asetetaan jokaiselle tuotannon alalle — joka sinänsä ei ole paha asia — mutta työläisten järjestymättömyys ei edellytä sitä että tässä suhteessa pysyttäisiin tasapainossa.

Lamaannukset uusiintuvat riihtoyhteiskunnassa.

LamaannuskauDET uusiintuvat yhä, johtuen ne lisäarvon lain toiminnasta. Tiedämme, kokemuksiemme perusteella, niiden johtuvan kapitalistisesta tuotanto- ja jakojärjestelmästä. Työvoimatavaraa ostetaan sen oman arvon perusteella, mutta pakoitetaan se luomaan enemmän kuin oman arvonsa, ylituotanto ollen kapitaliseraattua.

Lamaannuksen aikana — työvoimaa ollen tarjolla tavallista enemmän — palkkoja alennetaan entisestään, työpäivää pidennetään työssä oleville työläisille ja työn kiihoitusjärjestelmät osoittautuvat tehokkaimmiksi syystä että työläiset, pitääkseen työpaikastaan kiinni, ovat kuuliaisempia ja nöyrempiä, siten tuottaen yhä suurempia lisäarvoja — lamaannuttaen tuotannollista elämää enemmän. Tämänlainen on kulku järjestelmässä, jossa tuotetaan tavaroita yksinomaan myyntiä varten.

Työvoiman myyjien kykenemättömyys kohottaa työvoimansa hintaa rinnan työtehon lisääntymisen kanssa on se tekijä, ja se ainoa tekijä, joka on koko maailman talousjärjestelmän kuljettanut siihen umpikujaan, jossa se on tänä päivänä. Turvaa ei löydy mistään yksilöllistä tietä myöten. Maanviljelyksessä ei ole turvaa, mekanisoituminen, suurtuotannon kohotessa maailman vanhimmalla tuotantoalalla, on käynnissä yhä tehoisammalla tavalla. Vähemmän inhimillistä työvoimaa tarvitaan maanviljelyksessä, joten tilanne on tällä alalla kehittymässä samanlaiseksi kuin korkeammalle kehittyneillä teollisuusaloilla.

Nämä tekijät ehkäisevät — sanoisimmeko, suoranaisesti tekevät mahdottomaksi — talouselämän nousun maailmanlaajuisessa mittakaavassa vallitsevan järjestelmän puitteissa. Luokkayhteiskunnassa vallitsevat ristiriidat, jotka tulevat aiheuttamaan luokkien poistamisen ja niiden tilalle luokattoman yhteiskunnan muodostamisen. Nykyisen järjestelmän ristiriidat käyvät ilmeisemmiksi päivä päivältä; selvin todistus siitä on tilanne, jossa elämme tänäpäivänä.

Työväenluokan tehtäväksi jää pulakausien poistaminen.

Olemmeko joutuneet umpikujaan? Onko poispääsyä tästä olotilasta?

Ne ovat kysymyksiä jotka askartelevat työläisten ajatuksissa tällä hetkellä. Milloinkaan ennen ei ole tulevaisuus näyttänyt niin synkältä työläisille kuin tällä kertaa. Näinollen käsitämme että vallitseva järjestelmä ei voi pulaa ratkaista, se on mahdottomuus. Ollis järjettömyyttä odottaa riihtäjäloukan poistavan voittoilujär-

jestelmän. Se tehtävä on jäänyt työtätekeväälle luokalle. Mutta tuottajaluokka ei voi tehdä tarvittunlaisia muutoksia ellei se järjesty tuotannollisesti. Nykyinen tuotanto- ja jakotoiminta on niin monimutkaista, laajakantoista, että se tarvitsee ja välttämättömästi edellyttää järjestelmällistä toimintaa käynnissä pitämisessään.

Ensimmäinen ja välttämättömin askel työväestöllä on lyhemmän työpäivän saavuttaminen. Lyhempi työpäivä merkitsee riisto-osuuden pienenemistä kapitalistiluokalle. Se tarkoittaa että kulutus suurenee. Tämä on ensimmäinen askel poistaakseen suurta työttömien armeijaa, joka painajaisen tavoin on taakkana työssä oleville työläisille. Pulakaudet aiheutuvat siitä, että tavaroita on enemmän kuin niitä saadaan kaupaksi, joten poistaaksemme pulat täytyy kulutusta suurentaa. Nämä ovat taloudellisesti järjestyneen työväestön ensimmäiset

ja perustehtävät. Tuottajaluokka on kaikkivaltias kun se vain järjesty taloudellisesti. Sen mahti on suurempi kuin minkään toisen luokan.

Järjestyminen teollisuuksittain tarkoittaa pulakausien poistamista; järjestymättömyys merkitsee synkempää tulevaisuutta, raskaampia pulakausia. Kumpi tie? Ylös vaiko alas? Kysymys on selvä, siihen voi vastata ainoastaan työväenluokka. Sen vastaus voi tapahtua vain yhdellä tavalla: Järjestyä teollisuuksittain, siten lyhentääkseen työpäivää — yllarvon osuuden pienenemistä — ja lopullisesti ottaa tuotanto- ja jakolaitokset käsiinsä, jonka jälkeen ei enään tulla tuntemaan pulakausia siksi että on tuotettu enemmän kuin voidaan kuluttaa.

Se on vallankumouksellisen teollisuusunionistisen liikkeen päämääränä. Se tarkoittaa LUOKATONTA YHTEISKUNTAA.

Muistoja Kalliovuorilta

*Minä muistelen vuorias korkeita,
joiden huiput kohoo pilvien yli;
joiden rinnoilla lumi on ikuinen
jäästä vapaa ei konsanaan syli.*

*Ne mieleeni tulevat vuosien takaa;
vaikka en tahdo, ne luokseni palaa.
Jos päivisin poies ne karkkoutuvat
yön unissa takasin hiipivät salaa.*

*Niin monet vuodet jo vierinyt on,
aika hiuksiini kylvää jo lunta,
vaan mielestä siltä ei poies ne saa,
ne on kuin kaukaista, kaunista unta.*

*Sitä näkyä ei sanoin kertoa voi,
kun aamu-aurinko säteensä heittää.
Kun tulee se huiput vuorien saa
ja yön varjot vielä laaksoja peittää.*

*Ne välkkyy, ne hohtaa, ne purppuroivat;
saa tulipatsaaksi kristallilumi.
Ja hopeana jäätiköt hohtavat niin;
värimereksi kaikki viimein sulii.*

*Yön varjot nyt laaksoista hiipivät pois,
päivä uusi saa esiin vuorien takaa.
purot kirkkahat laaksossa kierrellen,
taas vihreitä kenttiä seutuun jakaa.*

*Ja ilma niin puhdas ja hohtava on,
satamailin päähän sun silmäsi kantaa.
Lumen peittämät huiput kaukaiset
tuolla tukevat taivahan rantaa.*

*Ne kaikki nyt muistona on,
täällä keskellä suuren kaupungin pauhun.
Ne unena vain kaukaisena häämöittää
sumuvaipassa tehdasten synkän sauhun.*

N. K.